

diskutere, hvem det er, der udøver unødigt trætte.

Villy Søvnald (SF):

Jeg veksler skam meget med mine spørgsmål. Uge efter uge har jeg stillet forskellige spørgsmål i det håb, at det kan være med til at åbne statsministerens øjne for den virkelighed, som jeg synes, han i stadig stigende bevæger sig grad på afstand af.

Men jeg forstår som konklusion på det her spørgsmål, at regeringens linje er, at statsministerens med fleres linje er: Vi tager alle roserne, vi overlader alt det beskidte arbejde til kommunerne, der har påpeget, at de bliver placeret i en hel umulig situation.

Regeringen er blevet bedt om af formanden for Kommunernes Landsforening at tage ansvar på de områder, som nu bliver ramt: ældreområdet, skoleområdet, daginstitutionerne. Det vil regeringen ikke.

Oven i det synes jeg så, at Venstres politiske ordfører, hr. Jens Rohde, håner kommunerne ved at sige til dem, at nu må de lære at prioritere og kalder det pression, hvad de udøver. Er det virkelig acceptabelt i en samtaleform med kommuner, der af regeringen placeres i en umulig situation, hr. statsminister?

Karen Jespersen (S):

Så vil jeg gerne spørge statsministeren, hvordan han vil forklare den modstrid, der er mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør, eller i hvert tilfælde det, der er realiteterne.

Eksemplet er altså, at regeringen den 8. marts stiller voldsramte kvinder og deres børn bedre vilkår i udsigt. Det drejer sig f.eks. om, at man mangler pladser på krisecentre, og det skal undersøges, og der bliver sat nogle puljer af, som amterne kan søge.

Det, der så sker, er ordene. I realiteten sker der det som følge af den økonomiske politik, at der bliver skåret ned på krisecentrene, og der er ingen amter, der vil søge de puljer, for man har simpelt hen ikke råd til at betale den del, man skal, fordi man ikke får det hele af staten.

Så der er altså klar modstrid mellem det, regeringen siger, og det, der er realiteten, og det afspejler sig bl.a. i, at Landsforeningen for Voldsramte Kvinder var glade den 8. marts. Og i dag er de dybt bekymrede.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan bekræfte over for fru Karen Jespersen, at en forstærket indsats over for voldsramte kvinder har en høj prioritering for regeringen, og generelt vil der gælde det princip, at hvis vi med kommuner og amter aftaler en forstærket indsats på et bestemt område, så følger der selvfølgelig også de nødvendige ressourcer med, så sådan en indsats kan føres ud i livet.

Og endelig til hr. Villy Søvnald: Regeringen løber ikke fra noget ansvar; regeringen er naturligvis parat til at tage ansvar for både surt og sødt.

Villy Søvnald (SF):

Det betyder så, at hvis det her ender op i en aftale, som jeg forstår, regeringen har lagt sig fast på, der hedder en stigning på højst 0,7 pct., hvilket er under en tredjedel af stigningen i de hidtidige år, så er regeringen også villig til at træde frem og sige, at det her får konsekvenser, det kommer til at gøre ondt. I virkelighedens verden kan det ikke lade sig gøre at lave kommunale budgetter, uden at det også kommer til at gøre ondt på nogle afgørende områder: de gamle, folkeskolerne, børnene, men det mod har vi jo fuldstændig savnet også i debatten i dag.

Er regeringen villig til at indrømme det? For så synes jeg, debatten i dag har bragt os et stykke videre, og så har det ikke været unødigt trætte, så tog det bare lidt lang tid. Vi skulle frem til de sidste spørgsmål, før indrømmelsen kom fra statsministeren. Men det er jo ikke unødigt trætte. Det er bare lidt langsommeligt som arbejdsfac-

Kl. 14.10

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det er klart regeringens opfattelse, at det er muligt inden for den ramme på mellem 0,5 og 1 pct. vækst om året at finansiere fremtidens velfærdsopgaver. Der er netop ikke tale om, at man skærer ned, men der er tværtimod tale om, at der er en vækst i de offentlige udgifter til at finansiere velfærdsopgaverne. Det er ikke at sænke ambitionsniveauet. Det er at øge ambitionsniveauet. Og som også hr. Villy Søvnald vil kunne se af regeringens egne publikationer, forudses der en vækst i den offentlige beskæftigelse i de kommende år for at varetage velfærdsopgaverne.

Hermed sluttede spørgsmålet.